

Quan Barcelona crema

written by Agustí Giralt | 28 de juny de 2016

És 31 de maig, un dimarts pel matí. Un centenar de persones, equipades amb samarretes vermelles on es pot llegir el lema *Quatre Roses, dissidents mai delinqüents*, s'agrupen a la porta de la Ciutat de la Justícia en un ambient on es respira solidaritat i nervis a parts iguals. Mentre alguns dels presents dibuixen una enorme rosa amb papers vermells la música d'una guitarra i una flauta irlandesa, serveixen per rebaixar la tensió. A estones tot sembla aturar-se quan a través de les xarxes socials arriben notícies del que està passant a pocs metres de la concentració. Dins, a la sala 219, una sala massa petita per l'expectació creada, s'amunteguen quatre nois joves amb els seus familiars, un per cap; els dos advocats de la defensa; set mossos d'esquadra; els representats de la fiscalia i de la Generalitat; els mitjans de comunicació que han pogut entrar i la jutgessa.

És el torn de les declaracions dels mossos que van participar en la detenció dels joves, durant les manifestacions que van seguir al desallotjament de **Can Vies**, just dos anys enrere. És un cas complex, ja que aquest judici només és el partit d'anada. A la tornada els mateixos protagonistes es veuran les cares amb els papers canviats. Els acusats passaran a ser víctimes i els set mossos de l'Àrea Regional de Recursos Operatius, que ara testifiquen, seuran a la banqueta per defensar-se de l'acusació de lesions. Un doble judici que fa sospitar als presents a la concentració que les exagerades penes que la Generalitat ha demanat fins al moment de l'inici del judici, fins a set anys de presó quan les peticions de la Fiscalia es troben entre any i mig i tres anys, siguin o una represàlia o una moneda de canvi per negociar.

En el futur els set funcionaris hauran de respondre dels cops de porra que van trencar el nas a un dels nois, que tot i afectat per la síndrome de Tourette, va ser emmanillat, sense que es respectessin els protocols que el mateix cos de mossos té al respecte, i també hauran d'explicar els set punts de sutura al cap d'un altre dels nois, una ferida d'un cop de porra que va deixar una esgarrifosa esquitxada de sang a una paret durant un dia, just el temps que va trigar en aparèixer el servei de neteja. Abans però els veïns del carrer van poder fotografiar la sagnia i el que resulta més important, van poder enregistrar l'escena de la detenció, la prova fonamental que farà seure als mossos a la banqueta dels acusats.

L'hora d'aquest judici ja arribarà, però de moment els joves es troben acusats de causar danys i desordres públics la nit del 28 de maig de 2014 i un d'ells està acusat de llançar una pedra que suposadament hauria ferit un agent, un fet però que l'informe mèdic no va recollir. El testimoni dels mossos es succeeix sense que cap sigui capaç d'identificar als nois presents com autors dels fets. I en el moment en que declara el conductor de la furgoneta de comandament se li escapa una frase que ens hauria de fer reflexionar: *Es van detenir les quatre persones que vam poder agafar*. Una frase que hauria de ser tinguda en compte perquè sintetitza perfectament la sospita sobre com funcionen les coses en situacions com aquestes.

Es van detenir les quatre persones que vam poder agafar no és sinònim de és van agafar a les persones culpables. Segurament

és una traïció del subconscient, que ens situa de cara a cara amb el monstre, que ens explica de que va realment tot això, més enllà de cases okupades i de contenidors cremant. Els delictes, siguin els que siguin, els cometen persones amb noms i cognoms, no col·lectius eteris com els manifestants. Afirmar que van agafar als que van poder agafar, i permeteu-me la metàfora, és equiparar a les forces d'ordre amb lleons a la sabana, a l'aguait de les gaseles més febles, de les ferides, de les lentes. Això no és justícia.

Què dirien els principals tertulians del país si un dia qualsevol la policia comencés a detenir militants de partits polítics, els que siguin, pel simple fet de compartir militància amb càrrecs públics corruptes? Doncs detenir manifestants de forma aleatòria no difereix gaire. Un fet absurd si no és que pensem malament i sospitem que amb aquestes detencions no es busca aclarir cap pedrada o destrossa sinó condemnar una actitud política: la dissidència. I dissidències, especialment en els nostres dies, tard o d'hora tots en tenim alguna.

La setmana van sortir les sentències, d'una manera ben peculiar per cert, filtrades a l'Agència Efe, de manera que van arribar abans als mitjans de comunicació que no pas als advocats de la defensa. Una notícia que, com a cirereta de tot plegat, ha sigut acompanyada amb la foto d'un judici que no es correspon amb el dels quatre joves. [La crònica](#) ràpidament va ser copiada i enganxada als principals mitjans de comunicació sense gaire contrast de la informació. El fet que els policies no reconeguessin als joves durant el judici no ha sigut un obstacle per tal que un d'ells, el que suposadament va llançar la pedra, sigui condemnat a dos anys de presó i que la resta siguin condemnats a penes de fins a nou mesos.

I amb tot això al cap es fa impossible no pensar en la frase que els joves no paraven de repetir quan van poder sortir de la comissaria després de la detenció, afirmant que els agents, davant de les preguntes de per què havien sigut ells els

detinguts, els van contestar, per cert en castellà: *Barcelona está ardiendo y alguien lo tiene que pagar.*